

Rapport från Memorial du Camp de Rivesaltes

En het sommareftermiddag i juli mötte en grupp Nimrosor upp på en plats helt oskyddad för väder och vind. Den gamla militäranläggningen Camp Joffre på slätten utanför Rivesaltes har sedan "Retiradan", flykten från Spanien efter inbördeskriget 1939, och ända fram till stängningen av lägret 2007, varit läger för flyktingar, invandrare, förföljda...

Vår guide Nicolas levandegjorde de omänskliga förhållandena i lägret, att jämföras med ett koncentrationsläger. Vardagen präglades av trångboddhet i baracker byggda av de spanska flyktingarna. Usla sanitära förhållanden, hårt arbete, minimalt med näring, våld och ofredande präglade livet. Myndigheterna gjorde lite eller inget för att förbättra förhållandena. Istället fortsatte man att nyttja lägret efter "Retiradan" för judar och krigsfångar under andra världskriget, för harkis efter Algerietkriget och Algeriets självständighet, för invandrare från andra kolonier och även för fångar som ett rent fängelse.

Nästan 70 års av mänskligt lidande på samma plats...en svart del av historien i vår vackra del av Frankrike.

Memorial du Camp de Rivesaltes är en minnesplats som berättar om hela denna mörka tid, men även en plats för forskning och temporära utställningar. En arbetare på en återvinningsstation fann ett antal dokument bland soporna som berättade om judarnas förhållanden i lägret innan deportering till koncentrationslägren längre norrut. Han tog med dokumenten till rabbinen i Perpignan som inte alls var intresserad. Det var däremot en

journalist, som åtog sig att berätta. Successivt kom fler och fler vittnesmål fram från olika epoker, och 2015 kunde Memorial du Camp de Rivesaltes invigas. Många baracker i ruiner finns kvar och bär spår av sina olika invånare.

Den nya byggnaden smyger sig ner under jorden för att skydda sig från det utsatta klimatet, vänder sig inåt och fokuserar på historien, men reser sig sedan mot ljuset och låter det komma in. Arkitekten Ruby Riciotti (se efterföljande biografi) har tillfört platsen värde och värdighet i den unika och symboliska byggnaden.

Med många tankar i huvudet samlades vi i caféet och samtalande kring vad vi fått veta om människödena genom tiderna. Många av oss kommer säkert återvända för att ta del av fler berättelser...

Vid tangenterna
Lissie

PS
För dig som är intresserad av att veta lite mer om arkitekten följer här en kort biografi

Rudy Ricciotti

Fransk arkitekt och ingenjör med italienskt ursprung. Föddes den 22 augusti 1952 i en förort till Alger. Efter att han tillsammans med sin familj lämnat Algeriet 1955, tillbringar han sin uppväxt i Camargue. Han lär känna byggandet genom att följa med sin pappa, som var murare, på byggarbetsplatserna.

Bor och verkar sedan 1980 i Bandol i Var. Sedan 2010 bor han i en egenritad villa på Cassisudden, som han efter sin död vill donera som bostad för militärer till en stiftelse inom La Légion d'honneur, där han själv är riddare. Han dömdes villkorligt till fängelse då han använt icke-registrerad arbetskraft för att bygga sin villa på Cassisudden.

Det är även här nära Marseille som han gör sig ett namn som arkitekt, genom att rita ett antal villor och publika lokaler i slutet av 1980-talet.

Han blir tidigt en pionjär inom betongarkitekturen och förädlar materialet tillfullo, säkert inspirerad av barndomens kunskaper från byggplatserna. Han tillhör den generation arkitekter som förenar kraftfull gestaltning och konstruktion. Han engagerar sig ofta i samhällsdebatten när det gäller kulturfrågor och han är författare till en mängd olika verk, inte bara med tema arkitektur. Han är också medlem i redaktionen för "L'Architecture d'aujourd'hui », den franska arkitekturtidskriften.

Betongen är *"ett material till vilket jag kan tala och som svarar mig, eftersom det är följsamt, välvilligt...som en god moder"* säger han. Han har belönats med bl a Grand Prix national d'architecture en 2006, och guldmedalj från l'Académie d'architecture.

Bland de franska verken kan nämnas:

- 2004-2010 : médiathèque à Rouen, transformée en pôle culturel après une tentative politicienne de destruction d'un projet financé par l'État
- 2006, le Centre Chorégraphique National - le Pavillon Noir à Aix-en-Provence
- 2011, le Musée Jean Cocteau à Menton¹⁰, inondé par submersion marine en octobre 2018, impactant 70 % des œuvres
- 2012, le Département des Arts de l'Islam au Musée du Louvre¹³
- 2013, le MuCEM (Musée des Civilisations d'Europe et de Méditerranée) à Marseille

- 2013, le Stade Jean Bouin à Paris
- 2013, le Pont de la République à Montpellier
- 2014, le Mémorial du Camp de Rivesaltes dans les Pyrénées-Orientales
- 2015, la Bordeaux Métropole Arena (Arkéa Arena) et son parking aérien à Floirac
- 2018, le FRAC (Fonds Régional d'Art Contemporain) Normandie-Caen à Caen
- 2018, le Conservatoire de musique et d'art dramatique Manitas de Plata à Sète
- 2019, 6MIC - Salle des Musiques Actuelles et Contemporaines du pays d'Aix à Aix-en-Provence
- 2020, la Gare de Nantes
- 2021, le 19M, Manufacture de la Mode Chanel à Paris-Aubervilliers
- 2022, la résidence de luxe Sea One sur la plage des Catalans à Marseille

Internationella verk :

- 2000, la Passerelle de la Paix, à Séoul, en Corée du Sud
- 2001, Philharmonique Nikolaisaal, à Potsdam, banlieue berlinoise, en Allemagne
- 2010, le Palais du cinéma à Venise
- 2010, le Philharmonie de Gstaad en Suisse
- 2016, le CIAC (Centre International d'Art et de Culture) La Boverie à Liège en Belgique